

РЕШЕНИЕ

№ 58

гр. Стара Загора, 13.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на десети декември през две хиляди двадесет и пета
година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно гражданско
дело № 20255500500753 по описа за 2025 година

Производството е на основание чл.258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба от "Х. *" ЕООД, гр.С.З.,
представявано от управителя М.Б.Х., чрез адвокат И. Т. М., вписана в АК
Стара Загора против Решение №731 от 23.07.2025г. постановено по гр.д.
№4759 по описа на Районен съд Стара Загора за 2024г., с което е отменена,
като незаконосъобразна заповед №2 от 23.08.2024г. на „Х. *“ ЕООД, с която е
прекратено трудовото правоотношение с Р. Г. Я. на основание чл.328, т.12 от
КТ, считано от 26.09.2024г., поради прекратяване на трудовото
правоотношение с писмено изявление на Р. Г. Я. на основание чл.327 ал.1 КТ,
считано от 25.06.2024г.

Във въззивната жалба се сочи, че първоинстанционното решение е
изцяло неправилно, необосновано и незаконосъобразно, постановено е при
съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон,
поради което молят съда изцяло да отмени обжалваното решение. Наведени са
твърдения, че първоинстанционният съд е допуснал съществени нарушения,
изразяващи се основно в необсъждане на събраните по делото доказателства,
поотделно и в тяхната съвкупност, с оглед действителното им съдържание и
пълнотата на съдържанието им. Посочва, че съдът също така не е обсъдил
изложенияте от страна на ответника и обосновани с анализ на събраните по
делото доказателства, доводи, които сочат категорично на неоснователността
и незаконосъобразността на предявените иски.

Във въззивната жалба се посочва, че съдът е допуснал съществени процесуални нарушения, в частност на разпоредбите на чл. 235, ал. 2 във връзка с чл. 236, ал. 2 от ГПК, и е постановил един незаконосъобразен и необоснован съдебен акт. Сочат, че атакуваното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено е при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон, изразяващи се основно в необсъждане на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност.

Считат, че са налице редица процесуални нарушения и нарушения на материалния закон, обуславящи неправилността и незаконосъобразността на атакувания съдебен акт. Посочват, че от събраните писмени и гласни доказателства се установява, че едва в следствие, след подаване на жалба до Инспекция по труда, работникът е посочил своя банкова сметка и невярно е претендирал повторно заплащане на вече платени възнаграждения за част от месец април и май, 2024 г., поради неправомерното изчезване на разходните касови ордери за платените на ищцата възнаграждения още при излизане на ищцата в отпуск поради временна неработоспособност.

Посочват, че по делото безспорно е установено, че ищцата никога не е полагала извънреден труд, нито е полагала труд в почивни и празнични дни, както невярно и неоснователно твърди.

В подкрепа на тези свои твърдения, ищцата ангажира единствено свидетели, който по никакъв начин не са установили тези твърдения, а тъкмо обратното.

Молят съда да отмени обжалваното първоинстанционно решение, като неправилно, незаконосъобразно и необосновано, постановено при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон, да разгледа спора предмет на делото по същество и да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявените иски от ищцата като напълно неоснователни и недоказани.

Молят да им бъдат присъдени всички направени съдебно-деловодни разноски във всички съдебни инстанции, в т.ч. за възнаграждение за ангажирания адвокат в двете съдебни инстанции.

Доказателствени искания не са направени.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от другата страна Р. Г. Я., чрез особения представител адв. Г. М., в който молят съда да не уважава подадената въззивна жалба, като неоснователна и немотивирана и да остави първоинстанционното решение в законна сила, като законосъобразно, правилно и мотивирано.

Считат, че при постановяване на съдебният си акт първоинстанционният съд правилно е обсъдил всички релевантни за настоящият спор факти и доказателства, като правилно е приел, че „съгласно чл. 335, ал.2, т.3 от КТ трудовото правоотношение, което се прекратява с предизвестие, се счита прекратено от момента на получаване на писменото изявление за прекратяване на договора от насрещната страна по правоотношението.

Посочват, че законът не прави разлика между прекратяване на трудов договор без предизвестие от работодателя и прекратяване на трудов договор без предизвестие от работника. И в двата случая трудовото правоотношение се приема за прекратено от датата на получаване на писменото изявление - /на работодателя, респективно- работника/.

Като въззиваемата счита че, правилно съдът приема, че трудовото правоотношение е прекратено на 25.06.2024г с писменото ѝ изявление отправено до работодателя.

В отговора на въззивната жалба се сочи, че в о.с.з. на 01.07.2025г. ответника сам потвърждава, че е закрил търговският обект на 01.09.2024г. Как тогава при закрит обект работодателят връчва Заповед, която да се счита за предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение считано от 27.08.2024г. до 25.09.2024 г. Считат, че това е още едно противоречие на издадената заповед, тъй като става видно, че работодателят не може да осигури на работника „изпълнение на трудовите му задължения,, по договора, който прекратява.

Молят съда да остави въззивна жалба без уважение, като неоснователна и немотивирана, а първоинстанционно решение, като законосъобразно и правилно и мотивирано да бъде оставено в сила.

Доказателствени искания не са направени.

Въззивникът “Х. *” ЕООД- гр. С.З., редовно и своевременно призовани, явява се процесуалния представител по делото, адв. И. М., която моли да бъде отменено постановеното решение по гр.д. № 4759/2021г. по описа на РС Стара Загора, като се възприемат изложените във въззивната жалба доводи. Поддържат и молят да се уважи въззивната им жалба с вх. № 27118 от 09.09.2025г. против Решение под № 731/23.07.2025 год. постановено по гр. дело с № 4759/2024 год. по описа на РС-Стара Загора.

Претендират и за заплащането на разноски пред първата и въззивна инстанции, за което представят и Списъка по чл.80 от ГПК. Съображенията им за това са подробно посочени във въззивната жалба, като молят да се отхвърли изцяло и предявения иск на ищцата и въззиваема Р. Г. Я., по съображенията подробно изложени във въззивната жалба и в депозираната по делото подробна писмена защита.

Въззиваемият Р. Г. Я. редовно и своевременно призована, лично се явява, заедно с особения си представител адв. Г. М., като молят съда да не уважава подадената въззивна жалба, като неоснователна и немотивирана и да остави първоинстанционното решение в законна сила, като законосъобразно, правилно и мотивирано. Подробните съображения и доводи са изложени в депозирания писмен отговор и в съдебно заседание, по съществуващото на делото от датата 10.12.2025 год., както и в представена по делото писмена защита – становище.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намери за установено следното:

Предявени са искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ и чл.221, ал.1 от КТ, по отношение на които, въззивният съд възприема следното:

В първоинстанционното производство правилно е установена следната фактическа обстановка:

Не се спори по делото относно това, че въззиваемата Р. Г. Я. е работила по трудов договор от датата 24.01.2024г. сключен между страните по делото с №2/24.01.2024г. на основание чл.67 ал.1 т.1 от КТ, по силата на който ищцата е приела да изпълнява длъжността “консултант продажби“, с основното си месечно възнаграждение от 1000 лв. и периодичност на плащането - месечно.

По делото са представени и съответните болнични листове за временна неработоспособност на въззиваемата, както следва: под №Е20240959159/23.05.2024г. за периода 23.05.2024г. до 29.05.2024г., за 7 календарни дни; №Е20240959169/29.05.2024г. за периода 30.05.2024г. до 05.06.2024г., за 7 календарни дни; с №Е20241686561/10.06.2024г. за периода 06.06.2024г. до 25.06.2024г., за 20 календарни дни.

Със заповед под №2 от 23.08.2024г. на основание чл.328 ал.1 т.12 от КТ трудовото правоотношение с ищцата е прекратено, считано от датата 26.09.2024г. Заповедта е връчена на ищцата на 30.08.2024г.

Ищцата счита, че трудовото ѝ правоотношение с ответника е прекратено на 26.06.2024г. на основание чл.327 ал.1 т.2 и т.3 КТ с отправеното от нея заявление за прекратяване на това основание, връчено на работодателя на 25.06.2024г., съгласно представената по делото обратна разписка.

В практиката на съдилищата се приема, че нормата на чл.327 КТ установява **материалното субективно преобразуващо право на работника/служителя да прекрати трудовия договор с работодателя, без предизвестие**. Правото на едностранно прекратяване на трудовия договор се осъществява с едностранно, ясно, недвусмислено и безусловно волеизявление, което трябва да е направено в писмена форма.

Съгласно специалната и императивна разпоредба на чл.335, ал.2, т.3 от КТ трудовото правоотношение, което се прекратява без предизвестие, се счита за прекратено от момента на получаване на писменото изявление за прекратяване на договора от насрещната страна по правоотношението. Законът не прави разликата между прекратяване на трудов договор без предизвестие от работодателя и прекратяване на трудов договор без предизвестие от работника. **И в двата случая трудовото правоотношение се приема за прекратено от датата на получаване на писменото изявление (на работодателя, респективно - на работника).** От тълкуването на закона следва, че момента на прекратяване на трудовия договор не е поставен в зависимост от това дали фактически е налице основанието за прекратяване на

договора, посочено от работодателя или от работника. Като връчването на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, издадена от работодателя, автоматично води до прекратяване на договора, независимо дали са били налице посочените в нея основания за уволнение, така и писменото изявление на работника за прекратяване на трудовото правоотношение на някое от основанията по чл.327 ал.1 КТ, води до автоматично прекратяване на трудовия договор, независимо дали е налице соченото от работника основание за прекратяване. Съдът не изследва по същество наличието на основание за прекратяване на договора. При конкуренция между насрещни волеизявления за прекратяване на трудовото правоотношение, както е в случая, конститутивно действие има това, чиито фактически състав е настъпил по - рано. В случай, че писменото волеизявление на работника или служителя за прекратяване на трудовия договор по чл.327 ал.1 КТ е получено от работодателя и е настъпило действието на прекратяването, връчената впоследствие заповед за уволнение би била безпредметна и обратно. (в този смисъл Решение № 203 от 30.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 832/2010 г., III ГО, ГК). Или в хипотезата на чл.327 ал.1 КТ, трудовото правоотношение се прекратява от момента на получаване на писменото изявление за прекратяване от работодателя, независимо дали е налице посоченото в изявлението на работника основание.

В настоящия случай по делото се установи, че писменото изявление на ищцата и въззиваема Р. Я. за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение **на основание чл.327, ал.1 КТ е достигнало до работодателя на 25.06.2024г., което се установява от представената от ищцата обратна разписка.** Тъй като изявлението на ищцата за прекратяване на договора, получено от работодателя на 25.06.2024г., предхожда получаването от ищцата на заповед №2/23.08.2024г. /получена от същата на 30.08.2024г./, то следва да се приеме, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на 25.06.2024г. на основание чл.327 ал.1 КТ с достигането до работодателя на писменото изявление на ищцата.

Поради изложеното първостепенният съд е намерил, че предявения иск с правно основание чл.344 ал. 1 т. 1 КТ е основателен и следва да бъде уважен.

В тази насока въззивният съд намира, че правилно и обосновано първостепенният съд е счел, че уволнителната Заповед с № 24/30.03.2021г. не е правилна и мотивирана и че трудовия договор с въззиваемата е бил прекратен още два месеца преди издаването и връчването на същата уволнителна Заповед. Няма и не може да бъде прекратявано трудово правоотношение между страните по делото, което вече е било законосъобразно прекратено.

Във въззивната жалба се твърди, че първоинстанционното решение е постановено при съществени процесуални нарушения. Само че при прегледа на въззивната жалба такива процесуални нарушения на практика НЕ СА ПОСОЧЕНИ.

При постановяване на съдебният си акт първоинстанционният съд

правилно и обосновано е обсъдил всички релевантни за настоящият спор факти и доказателства.

Както правилно приема РС, че съгласно нормата на чл. 335, ал.2, т.3, от КТ трудовото правоотношение което се прекратява с предизвестие, се счита прекратено именно от момента на получаване на писменото изявление за прекратяване на договора от насрещната страна по правоотношението. Законът не прави разлика между прекратяване на трудов договор без предизвестие от работодателя и прекратяване на трудов договор без предизвестие от работника. И в двата случая трудовото правоотношение се приема за прекратено от датата на получаване на писменото изявление— /на работодателя, респективно- работника/.

От тълкуването на закона и от неговия ясен смисъл следва само и единствено възможното, че момента на прекратяването на трудовият договор не е поставен в зависимост от това дали е налице фактически основание за прекратяването му.

В този смисъл изложените във въззивната жалба аргументи са НЕОСНОВАТЕЛНИ, че съдът необосновано и неправилно е приел, че прекратяването на договора е настъпило от датата на връчване на молбата за прекратяване, в случая на 25.06.2024г, без да е изследвал по същество наличието на основание за прекратяване на договора.

Съдът правилно приема, че тъй като писменото изявление на ищцата, Р. Я. за прекратяването и на трудовото и правоотношение по чл. 327 ал.1 от КТ от 25.06.2024г предхожда получаването от ищцата на връчената и от работодателя Заповед № 2/23.08.2024г на 30.08.2024г , то следва да се приеме, че трудовото правоотношение е прекратено на 25.06.2024г на основание чл. 327 ал.1 от КТ с достигане до работодателя на писменото изявление на ищцата. Като съдът приема, че предявеният иск на осн. Чл. 344 ал.1 т.1 от КТ е основателен и следва да бъде уважен.

Правилно първоинстанционният съд в мотивите си е приел, по отношение и на предявеният кумулативен иск на основание чл. 221 от КТ в размер на 1000 / хиляда лева, че при прекратяване на трудовото правоотношение на работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327 т.2 и 3 от КТ, работодателят му дължи и обезщетението в размера на brutното му трудово възнаграждение за срока на предизвестиято- при безсрочно трудово правоотношение и в размер на действителните вреди- при срочно трудово правоотношение. Като този вид обезщетение се заплаща именно поради забавянето изплащането на трудовото възнаграждение от страна на работодателя ...“ В настоящия случай трудовото правоотношение е било прекратено на основание чл. 327 т.2 от КТ, като в подкрепа на този извод е представеното писмо с изх. № 24080162/26.08.2024г от ИА“ Главна Инспекция по Труда“ С.З., съгласно което е констатирано по сигнала на ищцата, че работодателят е начислил за м. април и май 2024г брутно трудово възнаграждение в размер на 1065.80 лв. , но не са открити данни начисленото трудово възнаграждение да е платено на ищцата по предвидения в КТ ред“.

Всички доводи изложени във въззивната жалба са неоснователни и недоказани, че по делото било установено, че всички дължими суми на Р. Я. са изплатени в срок, като нямало никаква забава в плащането на трудовите и възнаграждения или обезщетения.

Относно уж платените в брой суми на ищцата, при разпита на свидетелите водени от ответната страна, не става ясно коя от представените ТЕЗИ е вярна, че са платили в този период по банков път или са платили кеш с ордери, които незнайно защо „ са изчезнали,“ а пък защо не са изчезнали ордерите за февруари, март и първото плащане на април- няма и не е налице логично обяснение в този смисъл.

Като във въззивната жалба единствено се внушават реално голословни и неверни твърдения, относно „ явна злоупотреба с права от страна на работника, която самоволно и противозаконно е взела документи от магазина.“.

Буди истински интерес и същевременно с това съмнение, твърдението на ответника, на стр. 7 последен абзац във въззивната му жалба, който счита, че ищцата след депозиране на молбата си за прекратяването на трудовото си правоотношение от 26.06.2024г/ според тях/ е демонстрирала грубо и недоброръчително поведение и злоупотреба с права, като е преустановила явяването си на работа и не е престарала работната си сила, преустановила е всякаква комуникация с работодателя си и...др като ЕТО ЗАТОВА работодателя бил в обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор и видиш ли го прекратил чак със негова Заповед под № 2/23.08.2024г. връчена на ищцата на 30.08.2024г.

Правилно съдът приема, че трудовото правоотношение е прекратено на 25.06.2024г с писменото изявление на ищцата отправено до работодателя.

Изцяло в този смисъл съдът не следва да не кредитира изложените във въззивната жалба аргументи относно „ безспорната установеност на фактите, че ищцата не е полагала извънреден труд“, както и „ безспорната установеност на наличие на дисциплинарни нарушения извършени от ищцата“. Те са предмет на друго производство между страните . Видно и от представените с отговора на исковата молба доказателства, жалбоподателят не е успял да проведе успешно дисциплинарно производство, с което да докаже, наличието на дисциплинарни нарушения и твърдяната дисциплинарна отговорност, които НЕ СА ПРЕДМЕТ на настоящото производство и са категорично са извън него.

Видно от разпита на свидетелите М.А. и Д.А. ищцата е работила в процесния обект за посоченият в исковата молба период 6 дни в седмицата от 11 ч до 19 часа без обедна почивка. Като в магазина е нямало втори човек. Че това е така и че в магазина не е работил втори човек, а само ищцата Р. Я., свидетелстват и показанията на свидетелката М.Н., продавач- консултант в съседен обект, която каза, че докато Р. била в болнични, магазина бил затворен, което потвърждава, че Р. е работила сама и е нямало друг, който да работи вместо нея.

Също така свидетелят М.А. установи, че е представил банковата сметка на ищцата на 03.06.2024г. на работодателя, за да преведе дължимите суми за заплати и болнични, но това не се случило.

Съдът правилно не е обсъдил и не е кредитирал и представената справка от сигнално-охранителна система. По отношение на същата не става ясно за кой обект и за кой адрес е представена. Също така същата е на английски и изложените в нея данни са неясни. Налични са термини като TEST, и времетраене от 57, 66 минути, което обуславя разчитането на справката от специалист.

Също така, ако се касае, че тази справка е за този магазин, макар същата да не удостоверява факта на прекратяване на трудовото правоотношение, по делото няма данни колко човека са имали код за достъп до системата, вероятно, код за достъп е имал и собственика- М.Х., както и съпругата му- М.Х., която също са виждали в магазина. Като не са изяснени тези факти и обстоятелства, съдът счита, че представената справка не представлява годно доказателство, и е неотнositима и не следва да се цени като доказателство.

Освен това въззивната инстанция намира, че в о.с.з. на 01.07.2025г. проведено пред първоинстанционния съд, ответника и жалбоподател сам е потвърдил, че е закрил търговския си обект на 01.09.2024г. При това положение при закрит обект работодателят връчва Заповед, която да се счита за предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение считано от 27.08.2024 до 25.09.2024г. Това се явява още едно противоречие и порок на издадената заповед, тъй като стана видно, че работодателят не може да осигури на работника „изпълнението на трудовите му задължения,, по договора, който ПРЕКРАТЯВА.

Изводът за недобросъвестно упражняване на работодателските права /по чл.8, ал.1 и ал.2 от КТ/ се налага и от поведението на самия работодател при аргументирането му пред ищцата на необходимостта от изплащането на дължимите ѝ както трудови възнаграждения, така и обезщетения.

Първостепенният съд е обсъдил и разгледал всички събрани доказателства - свидетелски показания и писмени доказателства, посочени и от двете страни по трудовия спор, като е стигнал до правилния и законосъобразен извод, че заповедта за уволнение на въззиваемата Р. Я. е неправилна и незаконосъобразна и **постановена в противоречие на разпоредбата на чл. 335, ал.2, т.3 от КТ.**

Въззивният съд намира, че Решението на районния съд е изцяло правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде изцяло потвърдено.

На основание чл.78, ал.1, във връзка с чл.273 от ГПК въззивникът “Х. *”-ЕООД-гр.С.З. следва да заплати направените от въззиваемия Р. Г. Я. и пред въззивната инстанция по делото, но тъй като на ищцата и въззиваема Я. по нейно искане е бил назначен особен представител по реда на чл.23 и чл.25 от

ЗПП – адв. Г. М. от АК Стара Загора, възнаграждението на същия представител следва да бъде определено от НБПП по реда на специалната Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение под № 731/23.07.2025 год., постановено по гр. дело с № 4759/2024 год. по описа на Районен съд - Стара Загора, като **ПРАВИЛНО** и **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в частта му за иска по чл.344, ал.1, т.1 от ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Република България, чрез Окръжен съд Стара Загора при наличието на основанията по чл.280, ал.1 и ал.3, т.3 от ГПК, а в останалата му част относно иска по чл.221, ал.1 от КТ с цена от 1000 лева не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____